

PARLEM-NE

Puig i Cadafalch, Macià i Companys

IGNASI ARAGAY | Actualitzada el 20/02/2014 00:00

EL CONSELLER Santi Vila ha reivindicat, en un article a *La Vanguardia*, la figura de Josep Puig i Cadafalch. En l'any del centenari de la Mancomunitat, és una reivindicació oportuna. És tracta d'una personalitat intel·lectual i política de primer ordre. Només per la recuperació i internacionalització del Romànic català, o per les excavacions d'Empúries que van donar cobertura arqueològica al Noucentisme, ja n'hi hauria prou per situar-lo al cim. Però és que, a més, va deixar una notabilíssima obra com a arquitecte i va ser un polític catalanista conservador destacat, primer a l'ombra de Prat de la Riba i després de Cambó. Puig i Cadafalch va fer una feineda sòlida, ambiciosa i persistent. Va cometre, però, dos errors: oposar-se obsessivament a l'Eixample de Cerdà i, pitjor, donar suport a la dictadura de Primo de Rivera. Amb Franco ja no va caure en la trampa autoritària, i en tornar de l'exili, incansable i coherent amb els seus ideals, va tornar a posar fil a l'agulla des de la clandestinitat per a la reconstrucció nacional.

L'article del conseller remarca la continuïtat i magnitud de l'obra feta. I, perquè quedi més clar, al final fa la pirueta de comparar-lo amb els presidents Macià i Companys, als quals qualifica de "personatges molt menors". Home! A veure: ficar Macià i Companys al mateix sac ja és una primera trampa (no representen exactament el mateix), però, en tot cas, sens dubte no tenen l'altura intel·lectual de Puig i Cadafalch. D'acord. Ara bé, ni l'un ni l'altre van donar mai suport a cap dictador i les seves trajectòries en el catalanisme d'esquerres són també d'una enorme entrega i persistència. Sens dubte, sense l'obra de Puig i Cadafalch i de tota aquella generació d'intel·lectuals brillants no seriem on som. I, també sens dubte, sense l'audàcia de Macià i el sacrifici final de Companys, tampoc. El país l'hem fet entre tots.

